

JOGÉLET. — ÜGYVÉDSÉG.

Módosítási javaslat a Ppé. 18. §-ához. Az igazságügyminiszeriumban most lefolyt ügyvédi ankét sok problémája közül egyik legaktuálisabb a már elvégzett ügyvédi munkálatok díjainak az ügyvéd részére való biztosítása.

A jelen jogi helyzetben az ügyvédet egy zálogjogszerű elsőbbségi jog illeti meg harmadik személyek igényeivel szemben a marasztalt fél által fizetett perköltségre. A törvény azonban a pernyertes felet csupán a marasztaláskor képviselő ügyvéd javára állít fel ily jogot. Ma de lege lata még az is vitás lehet, hogy ha a pernyertes felet a per különböző szakáiban több ügyvéd képviselte, a régebbi ügyvédeknek van-e ily joguk. Ha pedig a marasztaláskor több ügyvéd képviselte a pernyertes felet, a pernyertes fél pedig egyiknek fizeti ki az egész költséget, még a marasztaláskor szereplő többi ügyvédek elsőbbségi joga is vitára adhat alkalmat. Elsősorban ez a kérdés tisztázandó oly módon, hogy az az ügyvéd, aki a perköltséget felveszi, saját költségeinek levonása után felelős legyen a perben szereplő többi ügyvédeknek az általa felvett összeg erejéig.

A Ppé. 18. §. mindig csak arról beszél, ha az ügyvéd az illető ügyben behajtott pénzt. Nem beszél azonban arról, ha az ügyvéd pénzt az illető ügyben nem hajtott be és nem beszél arról sem, hogy ha az ügyvéd nem az illető, hanem más ügyben hajtott be pénzt. Sőt az Ügyvédi Rendtartás 48. §-a szerint az ügyvéd a behajtott pénzt a félnek kívánatára kiszolgáltatni is köteles.

Nincs tehát rendelkezés arról, hogy ha az ügyvéd több pénzt hajt be egy ügyből, mint amennyi neki ez ügyből jár, jogosult-e egyéb ügyekben a fél részére végzett munkálatai ellenértékét magánál tartani. Sőt a tételes törvények arra utalnak, hogy nincs joga ehhez, hanem dacára, hogy követelése van, a behajtott pénzt mégis kiszolgáltatni köteles.

Megváltoztatandó, illetve kiegészítendő tehát a törvény azzal, hogy az ügyvéd bármely ügyben behajtott pénzt is megtarthat vagy bírói letétbe helyezhet egyéb ügyben végzett munkálatai ellenértéke erejéig, ha a pert vagy a Ppé. 18. §-a szerinti eljárást a fél ellen folyamatba tette.

Egyáltalában nem provideál a törvény arra az esetre, ha a felperes és alperes az ügyvéd kijátszására törekszenek. Ennek legegyszerűbb módja az engedményezéssel való operáció. Legegyszerűbb eset az, amikor a marasztalt fél csak részperköltségben marasztaltatik vagy a perköltségek kölcsönösen megszüntetnek. Ez esetben a pernyertes fél átengedményezi követelését egy harmadik személyre. Az engedményes hajtja be a marasztalt féltől a teljes összeget. A részperköltséget ugyan köteles a marasztalt fél az ügyvédnek kifizetni, de a részperköltségen felüli többletet, mellyel csupán saját fele felelős az ügyvédnek, többé senkin behajtani nem tudja az ügyvéd,

ha saját fele, aki elengedményezte a követelést, vagyontalan. A perköltségek kölcsönös megszüntetése esetén még részperköltség sem lévén megítélve, összes költségeivel kiegyenlítetlen marad az ügyvéd, még ha a költségekben magas készkiadások is voltak.

Még egyszerűbben játszható ki az ügyvéd ítélet előtt. Ha a marasztalando fél úgy látja, hogy a per reá nézve esélytelen, jogerős vagy különösen I. fokú ítélet előtt kiegyezik ellenfelével. Ez esetben nem lévén még megítélt perköltség, az ügyvéd, mégpedig úgy a felperes, mint az alperes ügyvédje, teljesen kielégítetlen marad.

De lege ferenda feltétlenül szükséges oly rendelkezés, mely szerint a felek bármelyike által történő engedményezés és a felek bármelyike által történő bárki kezéhez teljesített fizetés az ügyvédi költségek sérelmére nem szolgálhat. Azaz úgy az engedményes, mint az engedményesnek fizető fél felelős az ügyvédi költségekért, továbbá ítélet előtt történt fizetést felvevő fél ellenfele, azaz a fizető fél kétszeri fizetés veszélye mellett szavatol az ügyvédi költségekért. Nem akaszthatja meg a perek és ügyek liquidálását a költségek meg nem állapított volta, mert a Ppé. 18. §. alapján a fél is kérheti az ügy folyama alatt is a költségek megállapítását saját ügyvédjével szemben, amely jog magától értetődőleg az engedményest is megilleti. Biztosítandó e jog a fizető félnek is, hogy ha fizetni akar, de az ellenfél bármely okból a fizetést nem fogadja el, fizethessen, mégpedig az ügyvédi költségeket az ilyként általa kezdeményezett módon megállapított összegben csakis az ügyvéd kezéhez fizethesse.

De lege ferenda a Ppé. 18. §-a kiegészítendő e szöveggel:

„A fél a perköltséget vagy más eljárási költséget, amelyben az ellenfél részére marasztalták, ha az ellenfelet a marasztaláskor több ügyvéd képviseli, bármelyik marasztaláskori ügyvéd kezéhez fizetheti. Ez az ügyvéd felelős saját költségei levonása után az ügyben saját ügyfelét képviselt összes többi ügyvédek költségeiért az általa behajtott összeg erejéig. Jogvita esetén ez az ügyvéd köteles a maradványösszeget bírói letétbe helyezni.

Ha bármelyik fél fizetést teljesít a másik félnek vagy engedményesének, úgy a fizetést teljesítő, mint a fizetést felvevő fél és engedményese felelős a fizetést felvevő fél ügyvédjének költségeiért, mégpedig a fizetést teljesítő fél kétszeri fizetés terhe mellett. A fizető fél vagy a fizetést felvevő fél engedményese szintén kérheti a fizetést felvevő fél ügyvédje költségeinek megállapítását jelen paragrafus szerint.”

Dr. L a d á n y i S á n d o r.

Túl szigorúan üldözzük az inkollégiálitást? Az „Ügyvédi Közöny” március 10-iki számában fenti cím alatt foglalkozott, lapunk legutóbbi számában megjelent néhány soros közleménnyel, melyben a budapesti ügyvédi kamara fegyelmi ítéleteiről írtam néhány sor megjegyzést. Az erről kritikát író, előttem ismeretlen cikkíró, elsikklik közleményem bevezető sorain, melyek-